

vrazil v Celje, kjer je popival z znanci. Iz Celja se je odpeljal v avtomobilu v Ljubljano in od tam v Kranj, kjer so ga na ovadbo okrađenega strica prijeli. Tat je imel pri sebi še 61.000 Din, 9000 jih je pa že bil zabil v tako kratkem času.

Vlom v blagajno. S ponarejenimi ključi je prišel vlomilec v noči v pisarniške prostore tvrdke Suppanz v Aškerčevi ulici v Mariboru. S pomočjo takozvane svinjske noge je napravil v železno blagajno luknjo, skozi katero je izmaknil za nekaj tisoč kovancev.

Zagonetna smrt. Na sveti večer je zginil Valentin Jelenc, kovač v tovarni sekir bratov Hočevar v Kamniku. Pogrešanega so našli v Bistrici pri Radomljah. Nad čelom je imel 10 cm dolgo in 1 cm široko rano. Dosedanja preiskava je dognala, da je bil kovač najprej ubit in potem vržen v vodo.

Izpred sodišča.

Zanimiva pravda. Našim čitateljem je v živem spominu mariborska Kmetijska eksportna zadruga, ki je uganjala velike sleparije s posmrtninskim zavarovanjem. Po polomu v Mariboru so se preselili voditelji zadruge: Kenda, Kristofič in Žunkovič v Zagreb, kjer so osnovali slično družbo »Eдинost«. S pomočjo te so sleparili Hrvate. Oblast jih je v Zagrebu zaprla in so bili obsojeni. Žunkovič je umrl v ječi, Kenda in Kristofiča so prepeljali v lepoglavsko kaznilnico. Najnovejša amnestija ali pomiloščenje bi bilo osvobodilo Kristofiča, a ga je zahtevala mariborska sodnija. Proti njemu je razpisana za 13. jan. razprava radi sleparij pri »Eksportnik«. Za to obravnavo vlada veliko zanimanje.

Slovenska Krajina.

Sobota. Kolo jugoslov. sester je priredilo lopo božičnico v veselje in hvaležnost bedne mladine. Božičnice so se udeležili učenci in učenke naše ljudske šole in gimnazije in poleg staršev tudi

zastopniki civilne in vojaške oblasti, med drugimi: g. major Narandžič, gimn. ravnatelj g. Rr. Pregelj; komandant mesta poročnik g. Ivanšević itd. Zbrane goste je prisrčno pozdravila predsednica Kola jugoslov. sester ga Narandžičeva. Njene iskrene, tople in domoljubne besede so vsakogar prijetno ganile. Mladinski orkester je pod vodstvom g. Laha zaigral lepo in občuteno pesem »Sveta noč...«, na koncu pa državno himno. Obdarovanih je bilo nad 300 otrok. Ta prisrčna božičnica je mnogim pripravila vesel Božič, zato vse priznanje prirediteljicam božičnice. — Kakor sporoča načelstvo soboškega sreza, se bo vršila dražba obč. lovišč dne 10. jan. 1936 za lovišča upravnih občin Sobota, za ceno 2000 Din; za upravno občino Kupšćinci za ceno 2000 Din, za upravno občino Gornji Petrovci za ceno 1800 Din in za upravno občino Struhovci za ceno 1000 Din. Dražba se bo vršila ob 9. uri dopoldne v sobi št. 2. Če se dražba istega dne ne bi izvršila, se bo čez osem dni vršila ponovna dražba.

Turnišče. Božične praznike smo preživeli v lepem miru. Na štefanovo je bil tudi mir, četudi so nekateri globoko pogledali v kozarce. Sicer pa ni nič čudnega. Saj imamo baš pri nas toliko štefanov, da jih malokje imajo toliko. — Na štefanovo so naše šolske sestre priredile s svojimi gojenci iz otroškega vrtca igro v šoli. Po tej igri naših najmlajših, ki so zelo dobro in pohvalno odrezali, so igrali tudi starejši igralci lepo igro »Materina podoba«. Glavno vlogo je imela gđc. Katlica Ferencekova iz bližnjih Raščic. Pri igri je sodeloval tudi g. Kolenc Ivan. Zelo dobro je opravila svojo vlogo tudi Micika Kolenčeva iz Gomilic. Ljudje so se v polnem številu udeležili te prireditve in tako pokazali s svojim občinstvom veselje in pohvalo našim oč. šolskim sestram, ki delujejo tako blagodejno v krogu naše mladine. Prirediteljicam in igralcem iskreno čestitamo k uspehu in jih zovemo: Še kmalu se pokžite na odru! — V bližnjih Gomilicah je umrl oče turniškega organista g. Dominkota. Pokojni Dominko Stefan je bil znan kot dober in vnet krščanski mož. Friden kot čebelica se ni branil nobenega dela in tako s svojim delom je dajal zgled vaščanom in svojim otrokom, ki jih je vse vzgojil v krščanskem duhu. V njegovo hišo je hodil tudi »Slov. Gospodar«, ki ga je pokojnik vneto bral in raz-

širjal. Blagemu pokojniku in dobremu krščanskemu možu in očetu naj sveti večna luč! Preostalim pokojnikovim svojcem naše iskreno sožalje! — Prejšnji teden se je dogodila huda nesreča nekemu lončarju iz Pokovec na koncu naše vasi ob Magdičevih grabah. Okrog pete ure popoldne je peljal lončar neprodane lonce proti domu. Ker pa je bila že tema, je zavozil voz v grabo; voz se je prevrnil ter pokopal lončarja pod seboj. Poleg lončarja sta bila na vozu tudi njegov oče in mati, toda k sreči sta oba odnesla na čuden način zdravo kožo. Lončarja je voz močno pobil, da je bila zastoj vsaka zdravniška pomoč, ki je kmalu prispela na lice mesta in je kmalu po tej nesreči izdihnil. Pokopali so ga na štefanovo popoldne. Pogreba se je udeležilo veliko naroda, saj je vse sočustvovalo z žalostnima staršema, ki sta na tako žalosten način izgubila sina. Bodi pokojniku milostljiv večni Bog. — Nagla smrt je vzela na štefanovo ponoči splošno znanega in obče spoštovanega moža Bokan štefana, po domače Vidovega, v starosti 75 let. Pokojni Bokan je bil na Božič še pri sv. maši in je bil popolnoma čil in zdrav. Drugi dan ga pa je že zadela kap in v teku noči je izdihnil svojo plemenito dušo. Pokojni je bil vedno odličen pristaš naše politične pripadnosti. Vsako stvar je vedno delal z vso resnostjo. Bil je tudi dolga leta v Ameriki in ko se je vrnil, je dobro in umno gospodaril. Za njim žalujeta sin in hčerka. Pokojnega Bokana bomo ohranili v dobrem spominu in naj mu sveti večna luč!

Sv. Sebeščan. V našem župnišču je bil dne 29. decembra sestanek mlajših duhovnikov ter bogoslovcev. Pogovorili so se o naših prekmurskih težavah, zlasti o časopisju, ki ga naj širijo in priporočajo. Pozno sv. mašo je opravil semeniški prefekt g. Gregor Janez, litanije pa je pel s podporo bogoslovcev g. Škraban Janko, kaplan v Gornji Lendavi. Delo mladih dušnih pastirjev naj Bog blagoslovi! — Ljudje se pritožujejo nad dostavo pošte, ki se tedensko le dvakrat dostavlja. Prosimo merodajno oblast, da naj posreduje, da se nam bo pošta dostavljala vsaj trikrat tedensko, kakor je to pri drugih poštah. — Naročniki za »Slovenskega gospodarja« se oglašajo, pokazite list tudi drugim, da si ga naj naročijo, saj nam je za leto uprava obljubila mesečno tudi lepe slike. Naj si list naročijo tudi protestanti.

Zračne bombe edino

italijansko orožje,

o katerim prekašajo

Abesince. Vojni poro-

čevalc Spencer Price

trdi kot očividec, da so

zračne bombe edino

orožje, v katerem pred-

njadajo Italijani po abe-

sinskih bojiščih. Pred

nedavnim so iztrgale

abesinske čete italijan-

skim na severu važno

postojanko Abbi Addi.

Ko so Abesinci že za-

sodili omenjeno meste-

ce, so pribobneli itali-

janska, bombna letala.

Spustila so se v naj-

večji brzini nad zmago-

vite abesinske oddelke

do 15 m nizko in so jih

pricela obmetavati s

težkimi bombami. Vsa-

teka bomba je povzročila

la v abesinskih vrstah

znatno vrzel. Abesinci

so se branili ilki levi

Očetov greh.

Odtod je bil lep pogled na drugo stran doline. Iznad pisane preproge travnikov in lesov so strmeli sivi vrhovi in beli oblaki so se vozili nad njimi.

Nekaj časa je Marta gledala v to stran. Zdajci pa je prisluhnila. Zazdela se ji je, da je začula čuden glas. Prisluhnila je še bolj — tedaj se je zopet oglasilo; nekdo je ječal in stokal. Tam levo pri vrhu je moral biti. Za božjo voljo! Gotovo se je kak človek ponesrečil. Zavpila je: »Hojooo!«, od zgoraj pa ji je odgovoril močnejši stok.

Nič več ni oklevala. Udria je skozi grmovje in šla za jekom. Nekaj minut pozneje je že bila na koncu gozda. Tu za lesu je čepel starček in hropel. Stekla je k njemu in spoznala starega Dvornika.

»Za božjo voljo! Kaj vam je?« je vprašala.

»Ali si ti, Zvonikova? Hvala bodi Bogu!« je zasopel. »Pojdi, pojdi mi po gospoda! Umrl bom.«

»O sveta Marija! Kje pa vas boli? Ali ste padli kje?«

»Ne, ne! Srce mi tako razbija, strašno, ne bo moglo dolgo več. Koj srce, srce!«

Pokleknila je poleg njega in ga prijela za žilo, ki mu je močno bila. Potem ga je vprašala:

»Ali vas boli?«

1

»Ne, nič,« je ječal, »samo bjeje in tolče tako, da mislim, zdaj pa zdaj bo počilo — in slab sem — slab — pojdi po gospoda!«

»Menim, da ni tako nevarno. Počakajte!«

Počakala je na desno v gozd, kjer je šumljal potček, in napolnila kanglico z vodo. Te mu je dala piti, potem je pomočila ruto v njo, jo ožela, zložila in mu mokro položila na srce. Tri, štiri minute so minule in starček je zasopel:

»O Bog, zdaj mi bo srce obstalo!«

»Nikar se ne bojte, oče,« je opominjala, »bolje vam bo. Srce vam že bolj mirno bjeje.«

»Da, da, laže mi je zdaj. Hvala Bogu! Bog ti povrni! Ti si dobra.«

»Kako vam je pa prišlo?«

»Moj Bog, kako? Leso sem prišel popravljat, da bi živina ne mogla uhajati. Pa mi je srce začelo tako razbijati, kar samo odsebič.«

»Vročina pa delo vas je dalo.«

V tem hipu je čula, da nekaj lomasti, in po hribu dol je pritekel Tevž, Dvornikov sin. Že od daleč je vpil:

»Za božjo voljo! Ali se je očetu kaj zgodilo?«

»Nič, nič!« ga je mirila Marta. »Slabo jim je postalo; zdaj pa je že bolje.«

Tevž se je pognal čez lesu in obstal pred njima. Velik in zrasten je bil, svetle, kodrave lase je imel,

Občinske volitve v št. Ilju v Slov. goricah.

št. Ilj v Slov. gor., 3. 1. 1936.

Za našo občino se vršijo občinske volitve v nedeljo dne 19. januarja 1936 (ne 29. januarja, kakor je zadnji »Slovenski gospodar« pomotoma poročal). Torej čez en teden boste volilci naše lepe in slovite župnije klicani, da se odločite, kdo bo v bodoče naš župan. Kandidatna lista naše stranke z nosilcem g. Karl Swatyjem starejšim je bila že 2. januarja pri sodišču pravilno vložena in je bila tudi že od sodišča potrjena kot popolnoma pravilna. Na listi so zastopniki vseh dosežanih občin velike župnije in še iz Srebotja, ki spada pod jakobsko ter iz Kaniže, ki spada pod jareninsko župnijo. Na listi imamo odlične poštene kmetske gospodarje, delavce, železničarje, viničarje, penzioniste in invalide ter obrtnike in trgovce. Na naši listi so izkušeni in pravični narodno čisti ljudje, katerim ni za to, da bi postali župani ali odborniki, ampak samo za to, da se bo v občini pravilno in pošteno gospodarilo. Mi smo proti temu, da bi se občinska zemlja delila med kaka društva, da bi se izmetavalo denar za nepotrebne stvari in da bi se v občinskem odboru kregalo in prepiralo. Mi hočemo mirno delo za blagor vseh občanov in vseh delov naše velike občine. Tudi delavci morajo imeti svoje pravice in svoje zastopstvo v odboru. — Zanimivo je, da bo 24. januarja minulo ravno 26 let, odkar smo imeli znane zgodovinsko-važne občinske volitve, ko sta se borila na življenje ter smrt nemški nasilni medved in slovenska ovca. Leta 1910 se je odločila usoda za naš št. Ilj. Kakor smo tedaj v zgodovins-

Zapeka

nenormalno razkrajanje in prhnjenje v črevih preneha po vporabi naravnih 1275

Franz-Josefove

grenke vode.

Reg. po min. soc. pol. in nar. zdr. S-br. 15485, 25. V. 1935.

male brke in modre oči. Sklonil se je k očetu in v strahu vprašal:

»Oče, kje vas boli?«

»Zdaj nič več,« je šepetal stari, ki se je medtem dvignil. »Samo slab sem.«

»Misliš sem si, da se je moralo kaj zgoditi, ko vas tako dolgo ni bilo. Zato sem šel gledat.«

»Hudo je bilo. Če bi Zvonikove ne bilo, bi bil umrl.«

»Ne, ne,« je ugovarjala Marta. »Srce se je razburilo — zaradi tega pa še ni treba umreti.«

»Kako ti je že ime? Marta si, kajne? Ti si mi pomagala; znaš kakor doktor. Tevž, zahvali se ji!«

»Bog ti povrni, Marta,« je dejal mladi mož. »Če bom jaz kdaj mogel tebi ali tvojim kaj dobrega storiti, iz srca rad bom storil.«

»Saj vendar ni vredno besede,« se je branila Marta. »Saj je krščanska dolžnost, da pomagamo bližnjemu, kadar je v stiski. Vsakdo bi bil to storil. Zdaj pa morava očeta spraviti domov, da si bodo mogli počiti.«

»Oče, na hrbtu vas bom nesel,« je rekel sin.

»Tevž,« je rekel oče in na jok mu je šlo, »kaj bi počel brez tebe!«

»Nošnja bo za očeta prehuda. Laže jim bo, če jih peljeva,« je menila Marta.

Snela mu je obkladek, ožela ruto in jo zataknila za pas. Začuden jo je gledal Tevž. Potem je po-

skem boju stali vsi Slovenci zvesto skupaj in smo v tedanjih težkih razmerah zmagali nad nemškim nasilnežem, tako moramo tudi pri teh svobodnih volitvah vsi farani lepe naše župnije trdno držati skupaj in voliti vsi našo listo. Vsak Šentiljčan naj pred volilno komisijo jasno in glasno reče: »Jaz volim listo g. Karla Swatyja!« — Bodo sicer razni nezaželjeni ljudje skušali enega ali drugega nagovoriti za kako drugo listo, vendar pa

25 let od odkritja do izrabe.

Bogastvo kanadskih najdišč.

V primeroma zelo kratkem času je nastalo v Kanadi novo in moderno mesto, ki se dnevno širi. Najdba radija ob obali velikega Medvedjega jezera je temeljito spremenila obraz ali zunanost celotne pokrajine. Strokovnjaki in špekulanti se zbirajo od vseh strani, privabljeni z izgledi na dobiček, na kapitalu močne družbe pošiljajo svoje zastopnike v letalih, da bi ne zgubljali časa, siromašnejši napravijo 1250 milj dolgo pot peš ali pa v čolnih. Kanadska vlada je dala takoj 1 milijon dolarjev na razpolago, ker je prepričana, da bodo tamošnja radio-najdišča znatno opomogla državni blagajni. Radio-rudniki ob Medvedjem jezeru so 12 do 15krat večji nego v Colorado v Združenih državah, kjer so našli doslej največ radija, in 4 do 8krat izdatnejši nego v tozadevnih najdiščih v belgijskem Kongu v osrednji Afriki.

Iz ene tone rude v belgijskem Kongu pridobijo 2—3 desetinke grama radija in 0.8 desetinke grama v Ameriki, med tem ko vrže kanadska ruda 10 do 20 desetink grama radija in 28 do 250 kg srebra.

Odkritelj in izraba.

Francoz Gilbert Labine je odkril leta 1931 ogromne radio-rudnike na vzhodni obali Medvedjega jezera. Najdišča so prejela tudi po njem ime. V resnici pa je na-

upamo, da se bo stara zvestoba naših vrlih Šentiljčanov tokrat pokazala in da bo naša lista zmagala tako sijajno, kakor smo mi navajeni zmagovati. Lista JRZ, to je lista g. Swatyja, bo v nedeljo dne 19. januarja zmagala. Radi tega pa dne 19. januarja vsi volilci pojdite že zjutraj na volišče, ki bo v »Slovenskem domu«, potem pa vsi na agitacijo in privedite vse zaostale volilce na volišče. Živijo naša zmagala!

šel radij vsebuječo rudo na ravno istem mestu že pred 25 leti John Bell. Bell je predvidel neizmerno bogastvo rudnine med Medvedjem otokom in Copper Meiner River (reko). Bolezen in slabe razmere so ga spravile ob uspeh in dobiček.

Danes so ustvarili na najdišču veliko strojno napravo, ki nalomi dnevno 100 ton dragocene rude. S pomočjo vodnih letal spravljajo rudo na do 1000 milj oddaljeno železniško postajo. S postaje roma v Port Hope, kjer jo predelajo. Vsak mesec predelajo 40 ton rude in dobijo 5 gramov radija in najmanj 850 kg srebra.

Dve znameniti stoletnici.

Proti koncu leta 1935 so slavili na Angleškem stoletnico parne piščalke in vozne kartice. Obe iznajdbi je rodila istočasno potreba časa. Obe imata svojo zgodovino. Važnejša je parna piščal, s katero so še danes opremljene železniške lokomotive. Za železniško blagajno je bila in je večjega pomena druga iznajdba: vozne karte.

Parna piščal.

Iznajdbo parne piščalke pripisujejo Angleži inženjerju Adrijanu Stephensu.

Že koj pri prvih pojavih železnice so bila nezavarovana križišča železniških prog kočljiva zadeva. Nekega dne je zadel na prvi železniški prog na Angleškem vlak ob kmečki voz, ki je bil naložen z zaboji, v katerih so bila jajca. Sunek

proti letalom s strojnimi letalci. Posuli so sicer aeroplane s točo krogel, a niti eden aparat ni padel na zemljo. Ko so zmetali »zračni junaki« celotni bombni tovor, so odfrčali z bliskavico, odkoder so prileteli. Napad iz zraka ni trajal niti 10 minut. Zapustil je za Abesince zmagovito bojišče, ki je bilo posuto z mrličmi in pohabljenimi . . .

proti letalom s strojnimi letalci. Posuli so sicer aeroplane s točo krogel, a niti eden aparat ni padel na zemljo. Ko so zmetali »zračni junaki« celotni bombni tovor, so odfrčali z bliskavico, odkoder so prileteli. Napad iz zraka ni trajal niti 10 minut. Zapustil je za Abesince zmagovito bojišče, ki je bilo posuto z mrličmi in pohabljenimi . . .

Dvorniku je bilo šestdeset let, prisodil bi mu jih pa sedemdeset. Nekoč je moral biti postaven mož, zdaj pa je bil sključen, lasje in brada so mu bili beli in lice mu je bilo polno gub. Večkrat so morali počivati. Tedaj je stari vprašal:

»Marta, kakor pravi doktor si! Kje si se tega naučila?«

»Saj vendar nič ne znam,« je odgovorila. »Ena mojih bratrank je usmiljenka. Poleti je prihajala k nam na počitnice in mi je o boleznih pripovedovala. Večkrat sem šla z njo h kakemu bolniku in tu mi je kazala, kako je treba bolnikom streči.«

»Rada jim strežeš, kajne?« je poizvedoval Tevž.

»Res, rada! Lepo je, ako more človek človeku pomagati.«

Tevž se tega odgovora ni razveselil; bogve, kakšnega je pričakoval.

Ker je postala pot ožja, je stari prosil:

»Tevž, naj Marta, naj me sama pelja! Ti me pretrdo držiš, ona ima bolj rahlo roko.«

Sin je ubogal in čudno! — zdaj je šlo hitreje. Od zadaj je videl Tevž, kako nežno je Marta držala očeta in kako varno in krepko se je opiral na njo. Pogledi so mu ves čas viseli na ljubki dekletovi postavi.

Ugovor abes. cesarja pri Društvu narodov. Abesinski cesar je naslovil na Društvo narodov v Ženevo brzojavni ugovor, v katerem obtožuje Italijo, ker je uporabljala 23. dec. v bojih v Tembien pokrajini strupene pline. Uporaba strupenih pi-

je voz popolnoma razbil. Železniška družba je morala plačati škodo. Poklicali so inženerja družbe, ki je prejel naročilo, da mora za vsako ceno oskrbeti lokomotivo s kako svarilno napravo. Inženjer Stephens je prvi uvedel parno piščal, katero je pozabil oskrbeti s patentom. Celi svet se je oprijel piščalke na paro, a njen iznajditelj je umrl kot siromak.

Prevozni listek.

Iznajdba železniške karte se je rodila iz dejstva, ker posamezni sprevodnik pri

najboljši volji ni mogel ugotoviti, če so že vsi potniki plačali ali ne. Prve prevozne listeke so začeli izdajati na Angleškem leta 1835. Danes lahko kupite na vsakem londonskem kolodvoru 6000 različnih vrst železniških kart. Saj so posebne karte za navadne potnike, za vojake, za kolesa, za pse itd.

Obe omenjeni že 100 let stari iznajdbi sta ostali velikega pomena do danes.

S hribov pod Uršljo goro. Res vse narobe na svetu. Ko se v sv. noči, na najslajši praznik miru in ljubezni, ljudje grizejo in morijo, je tu pri nas celo gad priljezel iz svojega skrivališča, da bi po zgledu ljudi koga oklal. A mu je prav pred menoj nekdo zdrobil glavo in se je še zviljal na cesti pred menoj — na praznik nedolžnih otročičev v letu Gospodovem 1935 (a zdi se mi, da Gospod mora biti sveta sedaj res žalosten, tako je pozabil, da je prinesel svetu — mir!)

Otiški vrh pri Dravogradu. Take mile zime, kakor je letošnja, že dolgo ne pomnimo. Čeprav je naše hribovje visoko, vendar nimamo snega. To je za voznike hud udarec, ker ne morejo voziti, saj si z vozarenjem zaslužijo vsakdanji kruh. Lanoka letina nam je še dobro obrodila, posebno sadjevca smo napravili dosti. Marsikateri kmet bi ga rad prodal, da bi potem lahko plačal svoje dolgove, kakor davke, zavarovalnine in drugo, pa nima nobene cene. Pomagamo si tako, da napravimo takorekoč »domačo ve-

Proti trdi stolici

člrom in katarju v črevih je dobro sredstvo naravna 1275

Franz-Josefova

grenka voda, če se jemlje večkrat na dan.

Ref. po min. soc. pol. in nar. zdr. S-br. 15485, 25. V. 1935.

selico. Tam se zbere nekaj fantov in deklet skupaj, kmet pa jim postreže s pijačo; drugi se pri drugem zberejo itd.; kmet dobi vsaj toliko, da si more kupiti kak kilogram soli ali pa kaj tobaka. Včasih se kajpada primeri, da se najde kak sirovež, ki začne na vse grlo kričati in vpiti tako dolgo, da se razvname prepir in pretep. Pri nekem posestniku so se fantje stekli, da je še prišel nož do besede. Pri drugem kmetu je pa vrtna ograja bolj trpela, ker so jo precej razbili. Upam, da bo ograja kmalu zacelila svoje velike rane.

St. Ij v Slov. gorikah. Da se našim volilcem pojasni velika važnost občinskih volitev, ki so za našo novo veliko občino v nedeljo dne 19. (devetnajstega) januarja 1936, se vršijo v nedeljo dne 12. januarja volilni shodi naše nove stranke JRZ: zjutraj po rani sv. maši v Slovenskem domu za vse volilce. Popoldne ob pol dveh v kmetski hiši g. Jožefa Hercog v Selnici za volilce iz Selnice in Ceršaka. Zvečer isti dan pa v gostilni g. Štiligoj v St. Iju ob šestih za državne nastavitelce, železničarje, penzioniste itd. Na vseh treh shodih govori naš domačin mariborski podžupan g. Franjo Žebot. Vabljeni naši volilci, daj se zanesljivo udeležijo shodov. — Naša kandidatna lista je bila že dne 2. januarja pri sodišču v Mariboru kot prva vložena in sodišče jo je že drugi dan kot popolnoma pravilno potrdilo. Po vsej fari naj gre samo en glas: Vsi bomo volili samo našega poštenega domačina Swaty Karla starejšega. Kdor hoče biti pri zmagovalcih, bo volil Swatyja, a kdor se hoče po volitvah kisto držati, tak pa naj gre z drugimi. Može in fantje, vsi za našo listo, vsi za Swatyja!

Sv. Trojica v Haložah. Božični prazniki. Južno vreme nam je napravilo med prazniki iz prijetnega, suhega saninca pristno haloško blato. Poti do cerkev so bile skrajno neprijetne, a kljub temu je bil obisk službe božje dovoljen. — Nenadni jug je napravil tudi veliko škode. Po strmih hribov so se valile ne samo visoke plasti snega, ampak tudi plazovi zemlje. V Gruškovju na Hrvatovem posestvu je potegnilo daleč v dolino zemlje in dreves, da je zadelalo edino vozno in pešpot do ceste Podlehnik—Krapina; ljudje, ki so šli v cerkev, so se morali vrniti na dom. Posebno veliko škode je napravilo sneževje na novi cesti Sv. Trojica—Sv. Andraž. Vso nasipano zemljo na Trafelovem griču in ovinku je zaneslo v grabo. Se še ne bomo kmalu vozili z avtom po njej!

Sv. Trojica v Haložah. V bolnici v Zagrebu je bila operirana na obeh očeh gospa Vrhovnik, trgovka in gostilničarka pri cerkvi Sv. Trojica. Želimo, da se kmalu povrne zdrava. Trgovina in gostilna je zaprta, ker je tudi mož močno bolan in ne more iz postelje.

Iz Saleške doline. Komasačjska politika JNS veljakov, pač ni mogla kogar hujše zadeti ko škalcane, katerim je bila vzeta samostojna občina samo iz političnih razlogov. Borba za zopetno samostojnost traja skoro že pol leta. Ti veljaki imajo pri nas še vedno neupravičeno večino v občinski upravi ter vztrajno zavlačujejo predloženo prošnjo za zopetno vpostavitve škalske občine in priključitev škalskega šolskega okoliša. Res so škalcani storili malo napako, ker so izpočetka pobrali samo podpise davkoplačevalcev, ter je tako bilo število volilcev prenizko. To napako pa so koj popravili, čim se doznali, da mora podpisati večina vseh volilnih upravičencev, ter predložili županu pred sejo, ki je bila sklicana v ta namen, podpisane pole večine vseh volilnih upravičencev, katerih pa niso hoteli vzeti niti v pretres ter so pomanjkljivost do skrajnosti izkoristili in tako vlogo kot nepopolno zavrnili. Za novo predložene podpisane pole volilnih upravičencev so celo overitev istih odlikovali, tako, da so si škalcani morali overitev podpisanih pol izposlovati od sodišča in nato vložiti popolnoma novo vlogo na merodajno mesto. Za strašilo proti škalcanom so pofovci celo spravili na dan, da bi škalcani v slučaju osamosvojitve morali plačati Din 300.000, kar pomeni, da bi se morali škalcani odkupiti, čeprav

nov je zopet nov člen v verigi rušenja mednarodnih pogodb od strani Italije. Zelo težko so se tudi pregrešili Italijani zoper mednarodno pravo, ker so ob priliki svojega umika zažgali cerkev. Razen naštetega pa nadaljujejo Italijani z iztrebljenjem abesinskega prebivalstva.

Pismo padlega italijanskega oficirja.

Vojni poročevalcev Spencer Price objavlja pismo svojega prijatelja Petra, ki je bil italijanski častnik pri 3. askarskem polku. Padel je v bitki pri Abbi Addi 22. dec. Dobil je od Abesinca v prsa in treh 15 zabodljajev. Petrovo pismo se glasi: »Od včeraj smo na

Po kakih dvajsetih minutah so prilezli na vrh na Dvornikov dom. Ker so bili vsi v travniku, ni bilo nikogar doma. Marta in Tevž sta spravila očeta gor v izbo, pa sta mu morala dolgo prigovarjati, da je hotel v posteljo. Z žganjem mu je Marta krepko odrgnila noge, dala mu je požirek piti, nato pa naročila, naj počiva in, če le more, naj zaspi — potem jutri ne bo več nobenega sledu o današnji nezgodi.

Da bi se ognila starčevi zahvali, je prijazno pozdravila in naglo odšla. Spodaj jo je povabil Tevž v »hišo«. To je bila velika, lepa soba. V kotu je stala mogočna javorova miza, nad njo je visel križ, na obeh straneh pa dolgi vrsti svetih podob. Skozi pet okenc je sijalo sonce. Stara lesena ura, ki je segala skoraj od vrha do tal, je počasi tiktakala.

»Kako lepa je vaša hiša!« se je zavzela Marta. »Tako lepa naša ni.«

»A res?« se je namuznil Tevž. »Ali ti smem kaj prinesiti? Mleka in sira morda?«

»Ne, ne,« se je branila, »moram domov. Imamo krojača in ob štirih jima moram malo južino dati.«

»Škoda, da ne utegneš vsaj toliko ostati, da bi še šla na očeta gledat! Kako se ti zdijo?«

»Ali jim večkrat tako pride?«

»Že! In ponoči večkrat tožijo, da sape ne dobijo.«

»Ali ste že kaj kakega zdravnika vprašali?«

»Da! Nekaj tednov so hodili k temu našemu

mlademu; toda pomagalo jim ni nič. Zdaj jih zdravi ona brezniška šintarica.«

»Ta? Ta tu ne bo kos. Jaz bi dejala: pojdi z njimi v mesto h kakemu zdravniku!«

»Ali misliš, da je tako nevarno?«

»Zdaj še ni nevarno. Ampak zanemariti take bolezni ne smejo.«

»Prav praviš. V mesto jih popeljem. Kako je hudo, kadar tako lovijo sapo, pa jim človek ne more pomagati, ko bi tako rad!«

»Da, ko bi človek mogel pomagati, ko bi mogel povsod pomagati!«

Marta je stopila k oknu in pogledala skozenj. Lep pogled je bil odtod na hribe okoli in v dolino. Tam spodaj je bila farna cerkev in šop vaških hiš, med njimi pa se je vila Bistrica.

»Kako lepo je tu! Niti vedela nisem, da je tu tako lepo,« je rekla Marta.

»Ali ti ugaja? Pri vas na Primorskem je bilo še lepše. Pravijo, da niste radi v našem kraju.«

»O pač! Samo tesno je spodaj v dolini. Tu zgoraj pa je lepo.«

»Ali ne bi hotela kar tu ostati?«

Pogledala ga je, prvi hip ga ni niti prav razumela, potem pa je zardela in se spomnila, da se ji mudi:

»Iti moram. Zadnji čas je. Če me bosta morala krojača čakati, mi jih bojo oče povedali.«

niso nikoli prosili za priključitev k Velenju. Seveda, če bi na merodajnih mestih še vedno poforcei odločevali, bi ta stvar prav gladko zaspala. Ker pa bo odločujoče oblastvo upoštevalo le samo upravičene želje volilnih upravičencev, ne pa želje poforcev, da se bodo škafčanom izpolnile njihove pravične zahteve.

Ponovni naskok na najvišjo goro.

Najvišja gora na svetu Mount Everest v Himalajskem pogorju v osrednji Aziji je odbila s svojimi do 9000 m visokimi vrhi 4 raziskovalne ekspedicije. L. 1936 se bodo petič lotili omenjenega orjaka Angleži. 12 Angležev pod vodstvom Hugona Ruttledge, ki je že vodil enkrat brezuspešno himalajsko ekspedicijo leta

1933, se je odločilo, da pri tokratnem poskusu zmaga najvišji vrh na svetu Mount Everest. Že omenjeni vodja tokratne opreme je star 51 let in je živel po zadnji ekspediciji samotarsko na otoku Gometra ob škotski zapadni obali. Drugi Everestov veteran, ki pojde tokrat na najvišjo goro, je F. I. Smyth. Ta se je udeležil četrte himalajske ekspedicije in je zmagal leta 1933 doslej od hribolazcev najvišjo višino 8565 m. Tretji član himalajskega pohoda P. Wyn Harris je že bil štirikrat pri himalajski ekspediciji.

Prvič so poskušali splezati na Mount Everest leta 1921, drugič leta 1922. Leta 1924 je manjkalo Angležema Leigh-Malloru in E. Irvinu do vrha samo še 300 m. Nista prišla na cilj, nikdo ju ni več videl. Zadnjo ekspedicijo leta 1933 so morali prekiniti radi preslabega vremena.

Odprta noč in dan so groba vrata.

Sv. Anton v Slov. gor. Naša župnija ne pomni tako žalostnega dogodka, kakoršnjega smo doživeli za praznike. Dve dobri sosedni, dve vzgledni članici iz naše ženske Marijine družbe sta obenem ležali na mrtvaškem odru v občini Staretinci. Prvo smo spremljali k večnemu počitku 43 letno Ottiljo Korpar. Bila je dobra žena svojemu možu in skrbna mati štirim nedoraslim otrocičem. Ko so se po vseh katoliških cerkvah razlegale vesele božične pesmice, je v občini znani hiši Vrščičev odmeval jok in stok, ko so pogrebnici devall v krsto vzorno ženo, blago mater in strbno gospodinjico Franciško, po domače Mihečevo Franco. Neumorna in delavna je bila celo svoje življenje, zlasti ob času vojne, ko je bila sama z majhnimi otroki in s starim očetom. V njeni hiši se je vedno rado molilo, mnogokrat veselo prepevalo, zato pa je bil tako veličasten njen pogreb. Udeležila se ga je ogromna množica domačinov in sosedov, posebno pa ženska Mar. družba s črno zagrnjeno zastavo. Ob ganljivih besedah pred. g. župnika ni bilo

suho nobeno oko. Zapustila je žalujočega moža, sina in hčerko, nečakinjo in sorodnike in naj v miru počiva!

Sv. Bolfenk v Slov. gor. V visoki starosti 86 let nas je zapustil bivši posestnik in prevzihtkar Jožef Krajnc iz Sovjaka. Pogreb rajnega se je vršil na štefanovo 26. decembra. Pred tremi leti mu je umrl njegov sin. Zadnja tri leta je preživel pri svoji dobri snahi. Zapušča žalujoče hčere, snaho in vnuke. Bog mu daj večni mir in pokoj. Vrli Krajncjevi rodbini naše iskreno sožalje!

Dolena. Nenadoma je umrl mladenič M. Štruel iz Dolene, star komaj 15 let. Na Janzevo je bil še pri sv. maši pri Sv. Duhu, v soboto je že delal družbo nedolžnim otrocičem.

Sv. Trojica v Halozah. December je letos nevaren posebno nadsušljivim ljudem. Na god prvih starišev Adama in Eve so pripeljali na pokopališče kočarja iz Gruškovja, Simona Podgoršek. Radi snežnih ovir so ga mogli spraviti šele četrty dan. — Na Božič, ko je darovanje za

Niti pozdravila ni. Do vrat je šel za njo. Tam se je še obrnila in potihoma rekla:

»Rada bi vedela, kako bo očetu kaj jutri.«

»Ali ti naj pridem povedat?«

»Ni treba! Saj pridem jutri spet rože nabirat. Bom že kaj izvedela.«

Po teh besedah je odhitela kakor srna. Gledal je za njo, dokler mu je ni breg zakril.

II.

Drugega dopoldne je prišel gospod kaplan na Dvornika gledat. Toda stari je sedel že pred hišo in vlekel iz svoje pipice. Videti je bilo, da mu je boljše, in če bi mu sin ne bil tako branil, bi bil že pri kakem delu.

Duhovnik se je nekaj časa pogovarjal s starim kmetom, potem se je poslovil. Tevž ga je spremil po sadovnjaku dol.

»Tevž,« je začel živahni gospod, ki je bil morda eno ali dve leti starejši od Tevža, »včeraj so prišle nagrade za strelsko tekmo o šentjakobljem. Sijajno, ti rečem! Pravzaprav bi moral z menoj, da jih vidiš.«

»Kaj pa mislite, danes na navaden delavnik! V nedeljo pridem. Kdaj vam je najbolj prav?«

»Kadar je, samo pred pridigo ne. Kaj pa bo z

fronti in zadeva dobiva prav resno lice. Absinci so dobro oboroženi. Mislim, da se duce (Mussolini) ni pustil dobro poučiti, predno nas je poslal semkaj. Ne zamerim mu tega. Če bom padel, ne žalujte dolgo za menoj, ker sem storil samo svojo dolžnost. Ravno kar je udarila 30 m pred menoj granata. Priletela je od zadaj, naši zopet prekratko streljajo. Svinjarija! Strašno vroče je tukaj. Najbrž se bomo umaknili za Božič v Adun Zmaga! Vaš Peter.«

»Miklovo Zalo? S šentlovrenškim kaplanom sva se menila, da bi šli tja gostovat.«

»Ne vem. Časa nimam.«

»Menda se ne boš v smuk spustil? Take sile ti vendar ni; kaj?«

»Gospod — gospod kaplan! Nekaj — posebnega — bi rad z vami govoril; toda smejali se mi boste.«

»Če je kaj pametnega, zakaj bi se smejal? Da pa Tevž ne bo kozlov uganjal, bi dejal. Torej le kar povej!«

»Vete — vete — oženiti se mislim.«

»Hahaha! To je zares nekaj posebnega. Ali ti je ponoči prišlo na misel?«

»Ne. Že dalj časa imam to v mislih in oče me tudi nagovarja jo.«

»Res, treba vam je gospodinje in nihče se ne bo čudil, če malo pohitiš. Ali že imaš nevesto?«

»Nevesto? Nak, nimam je še. Na piki pa jo že imam; če bi jo le dobil!«

»Dvornikov Tevž dobi vsako. Katero pa misliš?«

»Zvonikovo starejšo.«

»Marto? Dobro si izbral. Oče mi je pravil, da je bila včeraj tu. Ali si kaj govoril z njo?«

»O tem niti besedice. Včeraj bi se tudi ne bilo spodobilo — in upam si tudi ne prav...«

Cirilova knjigarna

v Mariboru

priporoča gg. duhovnikom novosti:

Dr. Haibach: Neue Exhorten für Haupt- (Bürger-) und Mittelschulen, kart. Din 44.—

Dr. Schwierholz: Von Fest zu Fest durch das Kirchenjahr, Festpredigten für Kinder, kart. Din 37.80
Dillersberger: Der neue Gott, ein biblisch - theologischer Versuch über den Epheserbrief, kart. Din 63.—

Wirtz: Paulus im Umbruch der Zeit, kart. Din 60.—

Engel: Im Umbruch der Zeit, Kurzpredigten für die Sonn- und Feiertage des Kirchenjahres, kart. Din 70.—

Pfiegler: Der Religionsunterricht, I. Die Theologie der religiösen Bildung, kart. Din 96.—

Pfiegler: Der Religionsunterricht, II. Die Psychologie der religiösen Bildung, kart. Din 96.—

Pfiegler: Geister, die um Christus ringen, vez. Din 88.—

uboge in se deli ubogim podpora, je bila pokopana občinska uboga, viničarka Roza Petrovič, stara 80 let. Dočakala je visoko starost, dasiravno je bila lačna dnevno 24 ur. Bila je delavna in priljubljena vdova.

Folstavka-Sele. Smrt si je izbrala o božičnih praznikih posebno našo tiho vas za svoj cilj. Na štefanovo je na potu v cerkev k sv. maši nena-

fronti in zadeva dobiva prav resno lice. Absinci so dobro oboroženi. Mislim, da se duce (Mussolini) ni pustil dobro poučiti, predno nas je poslal semkaj. Ne zamerim mu tega. Če bom padel, ne žalujte dolgo za menoj, ker sem storil samo svojo dolžnost. Ravno kar je udarila 30 m pred menoj granata. Priletela je od zadaj, naši zopet prekratko streljajo. Svinjarija! Strašno vroče je tukaj. Najbrž se bomo umaknili za Božič v Adun Zmaga! Vaš Peter.«

Italijani so predali v zasedenem ozemlju prometu dosedaj 500 kilometrov novih cest in potov.

(Dalje sledi)